

трупали въ кафенето сички румжни и нѣкои румжнски професори, които почнали да одобряватъ доводитѣ на Раковски. Гърцитѣ тогава избѣгали сички отъ кафенето. А българитѣ укуражени така отъ триумфа на Раковски, започнали да имъ викатъ: *„чакайте кждѣ бягате, покажете вашата ученостъ, съ която се хвалите“*. Румжнитѣ отъ послѣ сѣ качали гърцитѣ по тази случка, а българитѣ отъ тогава укуражени обърнали работата съвсѣмъ противоположно съ тѣзи гърци, започнали да ги подиграватъ и прѣзиратъ. Отъ тогава тѣзи гърци избѣгвали да се срѣщатъ съ българитѣ.

Да се завърна пакъ на прѣдмета.

Като говорѣхме съ Ракоески въ отношение на въстание за свободата на България, Раковски отиваше на тая тема: волентиритѣ сж много нуждни за България, освѣнъ това да се прашатъ постоянно малки чети въ България, ако и изолирани; но по неговитѣ възглѣдове, сички тия трѣба да слушатъ и признаватъ него като глава на България, инакъ нѣма да направятъ нищо. Раковски истина бѣше добъръ патриотъ въ много отношения, но по нѣкога се забѣлѣзваше въ него, че той много сходствува съ нѣкои отъ своитѣ съграждани отъ Котелъ.

При Раковски идяха много българи, а особено войводитѣ: Филипъ Тотю, Хитовъ и прочее. Хаджи Димитръ бѣше почти ката-дневно при насъ. Проповѣдта на Раковски къмъ тѣхъ бѣше сѣ сжщата, да си приготвятъ момчета и напролѣтъ ще има да заминуватъ за Балкана.

Правителственнитѣ опозиции, вижда се, иматъ нѣщо сродно съ революционаритѣ. К. Русети а по нѣкога Иоанъ Братияну идваха при Раковски да разговарятъ съ него по въстанически работи въ България. Това даваше да се види, че тогава тѣ готвяха нѣщо сериозно за Румжния, та за тази цѣль имъ трѣбваше да галятъ българитѣ.

Румжнитѣ още отъ това врѣме бѣха започнали да мислятъ сериозно за *македонскитѣ румжни* —